

ad b) Det findes rimeligt, at der fastsættes en Frist for Indtakning af Kassens Afgørelser, jfr. i øvrigt Bemærkningerne til §§ 18 og 19.

Til § 9.

Der henvises til Bemærkningerne til § 18.

Til § 10.

Den i den gældende Lovs § 13, Stk. 1, fastsatte Beregningsmaade for Statstilskuddet, hvorefter dette ydes efter en Skala, der sætter Tilskuddet i omvendt Forhold til den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste for vedkommende Fags Arbejdere, er et Udtryk for, at Statens Tilskud sættes i Forhold til Arbejdernes Evne til at udrede Medlemsbidrag til Kassen. Dette Synspunkt kunde i og for sig føre til Fastsættelse af en vis Forhøjelse af alle Tilskudsprocenter, for saa vidt der foreligger en vis ekstraordinær Arbejdsløshed; man mener dog at burde indskrænke sig til det stillede Forslag, der kun har Hensyn til de laveste Arbejdsindtægter; man skal derhos anføre, at de højeste Tilskudsprocenter i det af Regeringen i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. var foreslaaet fastsat til 100 og 90 henholdsvis for Aarsfortjenester paa indtil 2 000 Kr. og paa 2 000—2 500 Kr., medens de gældende Tilskudsprocenter kun udgør henholdsvis 90, 85 og 80 for Aarsfortjenester paa indtil 2 000 Kr., 2 000—2 250 Kr. og 2 250—2 500 Kr., jfr. herved Bemærkningerne til § 16 i det nævnte Lovforslag.

Til § 11.

ad a) Man anser det for rimeligt, at det hidtil gældende Dagpenge-Maksimumsbeløb forhøjes for saadanne Ikke-Forsørgere, der har en vis Medlemstid.

Med Hensyn til den foreslaaede Ændring i den gældende Bestemmelse om Maksimumsbeløbenes Regulering efter Pristallet bemærkes det, at man maa anse det for stemmende med et Forsikrings-Synspunkt, at den forsikrede ved Indbetaling af Medlemskontingentet kan sikre sig et Dagpengebeløb af en vis forud fastsat Størrelse; under Hensyn hertil foreslaar man den gældende Regel ændret saaledes, at Maksimumsbeløbene ikke kan gaa ned under de i Loven fastsatte Beløb. Paa den anden Side maa man dog ogsaa tage Hensyn til, at de fastsatte Maksimumsbeløb kun kan dække et nødtørftigt Underhold, og at det derfor er nødvendigt, at

Maksimumsbeløbene kan forhøjes med et stigende Prisniveau. Denne Forhøjelse er imidlertid efter de gældende Bestemmelser for stor, idet Maksimumsbeløbene procentvis stiger stærkere end de nævnte Udgiftsposter (nemlig 6,66 pCt. for hver Stigning i Udgifterne paa 5,55 pCt.). Da de nævnte Udgiftsposter kun udgør en vis — og formentlig den mest variable — Del af Udgiftsposterne inden for et almindeligt Husholdningsbudget, bliver Forskellen mellem Maksimumsbeløbenes Stigning og Stigningen i den af de nævnte Udgifter hidførte Stigning i Husholdningsbudgettet endnu større. Da dette Forhold i sig selv er lidet rimeligt, foreslaar man Regelen ændret saaledes, at Maksimumsbeløbene ikke stiger helt i samme Forhold som de nævnte Udgiftsposter. For hver 10 pCt., de nævnte Udgifter stiger, skal efter de foreslaaede Regler Maksimumsbeløbene stige med 6,66 pCt. (hvilket er det samme, som at $\frac{1}{3}$ af Maksimumsbeløbene stiger med 20 pCt.). Da de nævnte Udgiftsposter som anført kun udgør en vis Del af Husholdningsbudgettet, opnaar man derved en mere naturlig Forbindelse mellem Stigning i Husholdningsbudgettet og Stigning i Maksimumsbeløbene.

Resultatet bliver herefter, at de i Loven for henholdsvis Forsørgere og Ikke-Forsørgere fastsatte Maksimumsbeløb af 4 Kr. og 3 Kr., der efter den gældende Regel er forhøjet til henholdsvis 4 Kr. 60 Øre og 3 Kr. 40 Øre, hvis Udgiftstallet forbliver uændret, pr. 1. April 1937 maa omreguleres til henholdsvis 4 Kr. 30 Øre for Forsørgere og 3 Kr. 20 Øre og 3 Kr. 80 Øre for Ikke-Forsørgere (ved hvilket sidste Beløb der er taget Hensyn til den foreslaaede Forhøjelse af Maksimumsbeløbet for Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid med 50 Øre).

ad b) Ved Arbejdsløshedsloven af 5. Januar 1920 blev der — som § 12, 4. Stk. — indsat en Bestemmelse om, at Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt Medlemmet ikke i Løbet af de sidste 2 Aar før Understøttelsens Udbetaling har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder. Ministeren kunde imidlertid tillade, at denne Bestemmelse midlertidig blev sat ud af Kraft i Tilfælde af, at der herskede ekstraordinær Arbejdsløshed i det paa gældende Fag. Denne Dispensationsadgang blev ved Loven af 4. Marts 1924 udvidet til ogsaa at gælde i Tilfælde af, at der paa det paa gældende Tidspunkt vel ikke herskede saadan ekstraordinær Arbejdsløshed, men at Arbejdsløsheden havde været ekstra-